

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku J. S.

przy uczestnictwie Z. S., B. S., D. S., K. S., B. R. i E. O.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika E. O.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 września 2019 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnił przypisanie jej funkcje publicznoprawne.

Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 września 2019 r. uczestnik postępowania E. O. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, który oczywistej zasadności skargi kasacyjnej upatruje w naruszeniu przepisów postępowania, tj. art. 227 w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., a które to naruszenia w ocenie skarżącego miały polegać na „przyjęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji w sytuacji braku zgromadzenia całego materiału dowodowego w sprawie, co zostało przedstawione w zarzutach apelacji, a co miało istotny wpływ na wynik sprawy”. Tak uzasadniany wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do uzasadnienia w sposób oczywisty pozostaje w sprzeczności z art. 398³ § 3 k.p.c. Przepis ten wskazuje, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Również w ramach postępowania przedsądowego nie można uznać za właściwe powoływanie się na wadliwość Sądu drugiej instancji w zakresie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono też, iż art. 382 k.p.c. może wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną

podstawę skargi kasacyjnej. Jest tak wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji pominął część zebranego w sprawie materiału dowodowego, orzekając wyłącznie na podstawie dowodów zgromadzonych przed sądem pierwszej instancji albo oparł swoje merytoryczne orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji, a uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1999 r., II CKN 100/98, OSNC 1999, nr 9, poz. 146 i z dnia 17 października 2019 r., IV CSK 259/18, nie publ. oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., II CSK 634/12, OSNC-ZD 2014, nr 3, poz. 54 i z dnia 25 maja 2018 r., I CSK 481/17, nie publ.). Wymaga to od skarżącego jednoznacznego określenia nie tylko, które z dowodów zostały pominięte, ale także wskazania konkretnych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, które mogły zostać ustalone wadliwie, oraz ich wpływu na błędne zastosowanie lub niezastosowanie określonych norm prawa materialnego dla oceny żądania będącego przedmiotem rozstrzygnięcia przez Sądy *meriti*. Takiego wyводу nie przedstawiono w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Stąd też nie można przyjąć, że skarżący spełnił wymagania konstrukcyjne dla prawidłowego powołania się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

jw